

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Dumas, Alexandre

Kameliadamen (La dame aux camélias) :

Skuespil i 5 Akter.

Kjøbenhavn : Triers Bogtrykkeri, 1898

8 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

A. Dumas:
Cameliadamen.

Résumé.

N°. 1898.

56.- 212-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01556 X

+ REX

DIRECTION DORVAL

Mme JANE HADING
TOURNÉE

KAMELIADAMEN

(»LA DAME AUX CAMELIAS«)

SKUESPIL I 5 AKTER

AF

ALEXANDRE DUMAS fils.

KJØBENHAVN

TRIEBS BOGTRYKKERI (G.L.LIND & NUMA FRÆNKEEL)

1898

„KAMELIADAMEN“

(»La Dame aux Camelias«)

Skuespil i 5 Akter

af

Alexandre Dumas fils.

Første Akt

foregaar i Marguerite Gautiers Boudoir i Paris.

Baron de Varville (M. Hattier) sidder ved Kaminen og passiarer med Marguerites Kammerjomfru, Nanine (Mlle. Naudy). Marguerite Gautier (Mme. Jane Hading) er i Theatret, og som hver Aften venter Varville paa, at hun skal komme hjem.

Nanine forkorter ham Ventetiden ved at fortælle ham sin Frøkens Historie, som han ikke tror paa. Marguerite Gautier har været Linnedsyerske, før hun begyndte det lette Liv, hun nu fører. Hun er brystsyg, og paa et Kursted, hvor hun har været for at samle Kræfter, og hvor Ingen anede, hvem hun var, traf hun den halvfjerdsindstyveaarige Hertug de Mauriac og hans Datter, en yndig ung Pige, der slaaende lignede Marguerite, og som kort efter døde af Brystsyge. Hertugen, der i Marguerite saa sin Datters udtrykte Billede, vilde adoptere hende, men Marguerite var ærlig nok til at fortælle ham, at det var hun ikke værdig.

Hertugen lovede hende en aarlig Rente, hvis hun vilde forandre Levevis. Hun forsøgte det, men blev revet ind i den gamle Tummel, da hun kom tilbage til Paris.

Hun lever nu som tidligere underholdt af Hertugen og Grev de Giray. Sit Tilnavn har hun faaet, fordi hun aldrig bærer andre Blomster end Kamelier.

Saint Gaudens, en gammel Levemand (M. Munié) og hans Elskerinde, Olympe (Mlle. Billy) kommer for at spise til Aften sammen med Marguerite, der gaar hen til sit Vindue og kalder paa sin Veninde, Modehandlerinden Prudence Duvernoy, som bor ligeoverfor. Prudence (Mme. Dorlia) bringer to unge Mennesker med, Armand Duval (M. Lenormant) og Gaston Rieux (M. Lauras).

Armand er forelsket i Marguerite, som han kender fra Gaden.

Selskabet morer sig, spiser, drikker, synger og danser. Marguerite hoster og bliver syg. Med Taarer i Øjnene beder Armand hende skaane sig. Hun smiler træt og siger, at det febrilske Liv netop holder hende oppe. Han beder, om han maa være hendes Ven, om han maa pleje hende og faa hende rask, saa kan hun vende tilbage til sine sorgløse Venner, hvis det viser sig, at hun ikke kan undvære dem.

Marguerite rækker ham en Kamelia, og tillader ham at bringe hende den tilbage, naar den er vissen, hvis hans Kærlighed ikke er forbi, før Blomsten er falmet.

Anden Akt.

Marguerites Kabinet.

Armand er bleven Marguerites Elsker. Hun laaner 15,000 Frcs. af Grev de Giray (M. Fauret), betaler sin Gæld, og foreslaar Armand, at de skal tilbringe Sommeren sammen paa Landet. Han vægrer sig først. Ar-

mand er for stolt til at leve for Grevens Penge, og Marguerite vil Intet modtage af Armand. Tilsidst lader han sig overtale, og med Armene om hans Hals hvisker hun: Bedrag mig nu ikke, Armand! For jeg elsker dig!

Tredje Akt.

Landstedet.

Armand og Marguerite tilbringer Dagene med at ro ud i en lille Baad og spasere lange Ture; om Aftenen vender de trætte og lykkelige hjem. Marguerite er skønnere end nogensinde, nu da hun tilsyneladende er rask. For at kunne leve i fuldstændig Fred, har hun ladet Prudence sælge sin Vogn og sine Heste og pantsætte alle sine Diamanter. De modtager en Gang imellem Besøg af Nichette (Mlle. Lelière) og Gustave (M. Hervouet), som snart skal have Bryllup, ellers lever de helt tilbagetrukken fra Verden. Armand viger aldrig fra Marguerites Side, men et Brev fra hans Fader har kaldt ham til Paris i Dag. Lidt efter at han er tager bort, kommer Generaldirektør Duval (M. Paul Plan).

Marguerite har i Angst ventet dette Besøg. Duval bebrejder hende, at hans Søn ruinerer sig. Heldigvis modtager jeg Intet af ham, siger Marguerite.

Duval: Min Søn er altsaa lav nok til at leve med Dem af det, De faar af Andre. For Deres ødsle Liv er vel kendt!

Marguerite: Man plejer ikke at tale til mig i den Tone. For Deres egen Skyld vil jeg trække mig tilbage.

Duval: Man har svært ved at tro, De hykler. De er en farlig Person.

Marguerite: Kun for mig selv, ikke for Andre.

Duval taler til det Gode i Marguerite. Vi er to retskafne Mennesker, siger han, da Marguerite har vist ham

Salgskontrakten paa sit Indbo og bevist, hvad hun lever af, og vi elsker begge Armand. De maa give Afkald paa hans Kærlighed. Duval fortæller, at Armand har en Søster, en uskyldig ung Pige, som elsker en Mand af en meget stolt og anset Familie. Hvis Armand fortsætter det Liv, han har begyndt sammen med Marguerite, og som i Folks Øjne er en Skandale, vil den unge Mand hæve sin Forlovelse. Skæbnen tvinger Dem til at bringe dette Offer, siger han, og Marguerite lader sig overvinde af den gamle Mands Taarer.

Vær rolig, siger hun, Armand skal komme til at hade mig ligesaa hæftigt, som han nu elsker mig. Og han skal aldrig faa at vide, De har været her. Jeg vil dø af Sorg, men Gud vil tilgive mig mit tidligere Liv for det Offer, jeg har bragt. Naar jeg er død, og Armand forbander mit Minde, saa sig ham, at jeg elsker ham. Farvel, Herr Duval!

Grædende skriver hun et Brev til Armand, hvori hun siger ham, at hun allerede er en Andens Elskerinde.

Armand kaster sig hulkende i Armene paa sin Fader, som kommer i det Øjeblik, han har læst Brevet.

Fjerde Akt.

Olympes Salon.

Gæsterne spiller Baccara. Armand taler med Prudence om Marguerite i en haanlig Tone og med forstilt Lige-gyldighed. Prudence siger ham, at det var fornuftigt af Marguerite at bryde med ham. Nu er Varville hendes gode Ven, og han har betalt hele hendes Gæld. For Resten er Marguerite bleven saa underlig. Hun farer fra Bal til Bal. Der er Dage, hun er dødssyg og maa ligge, men om Aftenen staar hun op og tager ud. Vil De ikke se hende mere? spørger Prudence.

Armand: Nej, Fortiden døde ved et Slagtilfælde, Gud være dens Sjæl naadig, hvis den havde en.

Baron de Varville fører Marguerite ind.

Da Gæsterne, gaar tilbords, bliver Marguerite tilbage sammen med Armand. Jeg maa tale med Dig, Armand, siger hun, men jeg beder Dig, nævn ikke Fortiden og tænk ikke paa den.

Armand: Du har Ret. Den er altfor fuld af Skam for Dig.

Marguerite: Vær ikke saa haard, — Armand, ræk mig Din Haand.

Armand: Aldrig!

Marguerite: Hvem skulde have tænkt, at Du en Dag vilde støde min Haand bort, Armand, Du maa rejse herfra.

Armand: Rejse?

Marguerite: Ja. Varville vil udfordre Dig, fordi Du har fornærmet ham ved Spillebordet, og jeg vil ikke have, her skal ske en Ulykke for min Skyld. Lad mig være ene om at lide.

Armand: Jeg forstaar Dig. Du er bange for din Elsker, som repræsenterer Din Formue. Jeg kan ruinere Dig med et Pistolskud eller et Kaardestød.

Marguerite: Jeg er bange for Din Skyld. Du kunde blive dræbt, Armand.

Armand: Mellem Varville og mig gælder det Liv og Død.

Marguerite: Varville er uskyldig i Alt, hvad der er sket.

Armand: Og Du har hengivet Dig til ham, fordi Du er en Kvinde uden Skam, fordi din Kærlighed tilhører den, der betaler bedst, og fordi Du har gjort Dit Hjerte til en Vare.

Marguerite: Ja, Armand, ja — jeg er et elendigt Væsen, men netop derfor bør Du ikke tænke paa mig. Rejs!

Armand: Paa een Betingelse. Du rejser med!

Marguerite: Aldrig! Jeg har svoret ikke at tilhøre Dig mere.

Armand: Hvem har Du svoret det? Herr de Varville?

Marguerite: Ja!

Armand: Sig at Du elsker ham, og jeg skal rejse!

Marguerite: Ja, ja — jeg elsker Varville!

Armand kaster hende i Gulvet og løfter Hænderne imod hende. Kom herind, Allesammen! raaber han, og medens Alle ser det, slynger han en Haandfuld Banknoter, han har vundet ved Baccarabordet, i Ansigtet paa hende.

De er Alle mine Vidner paa, at jeg har betalt denne Kvinde, raaber han, og at jeg ikke mere skylder hende noget.

Varville siger med Foragt: De er en Slyngel!

Femte Akt.

Marguerites Soveværelse.

Gaston og Nanine skiftes til at vaage over den døds-syge Marguerite.

Det er Nytaarsmorgen. Marguerite har faaet et Brev fra Generaldirektør Dorval, hvori han fortæller, at han har skrevet til Armand, som er i Udlandet, og kaldt ham tilbage og sagt ham hele Sandheden.

Marguerite hører i sine sidste Timer Fogdens Folk i Dagligstuen, hvor de beslaglægger hendes Møbler. Nanine pantsætter Nytaarsgaverne, og paa Vejen hjem fra Laanekontoret møder hun Armand, Gustave og Nichette. Varvilsomt forbereder hun sin Frøken paa den store Glæde.

Marguerite udaander i Armands Arme, og Nichette knæler ved Siden af den Døde.

Dig vil meget blive tilgivet, siger hun, for Du har elsket meget.

